

РЕШЕНИЕ

№ 4993

гр. София, 25.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 27.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6826** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на О. Ф., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. И., срещу Заповед рег. № 5364з-1087 от 22.06.2020 г., издадена от директора на дирекция „Миграция” – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр.3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специализиран дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ с 6 месеца, считано от 25.06.2020 г.

С жалбата се иска отмяна на оспорения акт, поради допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречието му с материалния закон и явно несъответстващ с целта на закона. Посочва се, че словесно в заповедта е въпроизведено основанието, предвидено в чл. 44, ал. 8, изр.4 от ЗЧРБ, но позоваването на цитираната правна норма без допълнителна конкретизация не е достатъчно да обоснове от фактическа страна издаването на заповедта, тъй като не е посочено какви са положените до този момент усилия от ответната страна, както и на какво се дължи забавянето при получаването на необходимите документи. Сочи се, че на органите на Дирекция „Миграция” – МВР следва да е служебно известно, че консулската служба на Ислямска Република П. в РБ отказва издаването на пътни документи на свои граждани, които не са изявили изрично желание за доброволно връщане. Счита се, че административният орган е нужно да докаже, че забавянето на получаването на необходимите документи ще бъде преодоляно в рамките на следващите 6 месеца и че извеждането е практически сигурно и възможно в този период. Релевира се, че съгласно правото на ЕС държавите членки могат да задържат

дадено лице за целите на неговото депортиране, когато съществува възможност извеждането да бъде осъществено, поради което държавите-членки трябва да положат активни усилия за организиране на връщането. Сочи се, че в случая жалбоподателят е настанен в СДВНЧ вече повече от 12 месеца без да може да бъде изведен или да има реална перспектива това да се случи в рамките на допълнителния 6 месечен период, което само по себе си е доказателство за непропорционалността и неефективността на упражненото задържане. Твърди се, че административният орган не е извършил проверка доколко в конкретния случай спрямо Ф. е налице възможност за прилагане на ефективни алтернативи на принудителното настаняване. Искане се обжалваната заповед да бъде отменена и да бъде разпоредено незабавното освобождаване на О. Ф.. В хода на устните състезания по делото процесуалният представител на жалбоподателя – адв. И., моли жалбата да бъде уважена като излага подробни аргументи, че до настоящия момент, наложената ПАМ не е изпълнена, както и са налице пречки от технически характер, тъй като полети до П. не се извършват поради възникналата епидемична обстановка. Сочи, че мярката е изгубила правната си цел и доверителят му вече е задържан за много продължителен период от време. Моли в случай, че мярката бъде отменена да се допусне предварително изпълнение на съдебното решение.

Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“, чрез процесуален представител, в представена по делото писмена защита моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Излага подробни аргументи, че са положени разумни усилия за изпълнение на наложената ПАМ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност, в случай че жалбоподателят претендира присъждането на разноски в размер, надвишаващ установения минимум съгласно Наредба №1/2004 г.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Установява се, че с Решение № УП 6353/18.03.2019 г. на интервюиращ орган към ДАБ-МС на О. Ф. е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред, като жалбата е отхвърлена с решение № 1698/14.03.2019 г., постановено по адм. д. 616/2019 г. по описа на АССГ, което е окончателно.

О. Ф. не разполага с документ за самоличност. Представил е удостоверителен документ № 414-17С03/30.01.2017 г., издаден от ВКБООН-Турция, удостоверяващ, че чужденецът е кандидатствал за закрила пред турските власти. Впоследствие е представил документи, касаещи подготовката за сключване на граждански брак с българска гражданка, който не се е осъществил.

Жалбоподателят е задържан на 25.06.2019 г. от служители на 05 РУ-СДВР при проверка на апартамент в кв. Б. и със заповед УРИ № 5392 ПАМ-428/25.06.2019 г. на началника на отдел „Миграция“-СДВР е принудително настанен в СДВНЧ за срок от 6 месеца.

След изтичане на този срок е издадена заповед с рег. № 5364з-2474/23.12.2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която срокът на принудително настаняване на чужденеца е продължен с още 6 месеца, считано до 25.06.2020 г.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед УРИ № 5364з-1087/22.06.2020 г. на директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с 6 месеца, считано от 25.06.2020 г. до отпадане на пречките

по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ, но не по-късно от 25.12.2020 г. Продължаването на настаняването е извършено с цел обезпечаване изпълнението на Заповед № УРИ 5392 ПАМ-427/25.06.2019 г. на началника на отдел „Миграция“ при СДВР, с която е приложена принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Административният орган се е позовал на предложение рег. № 5364р-10711 от 22.06.2020 г., в което е посочено, че с чужденеца са провеждани многократно беседи от служители на дирекция „Миграция“, с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но О. Ф. категорично е отказал да се завърне в П.. Проведените беседи са документирани с докладни записки с рег. № 10545р-11693/23.07.2019 г. и с рег. № 5364р-21838/25.11.2019 г. На 02.07.2019 г. чужденецът е попълнил собственоръчно бланка за идентификация по образец на пакистанското посолство и е позволил да му бъдат снети пръстови отпечатьци. С писмо с рег. № 5364р-12411/03.07.2019 г. Дирекция „Миграция“ е потърсила съдействие от Главна дирекция „Гранична полиция“ -МВР за изготвяне на молба за реадмисия на чужденеца във връзка със сключено Споразумение за реадмисия между ЕС и Ислямска Република П.. С писмо № Cons-1/19.2019 на Посолството на П. в С. чужденецът е идентифициран като U. F. S/o S. H., като е посочено, че е необходимо пакистанските власти да бъдат информирани за датата на връщане на лицето. Дирекция „Миграция“ е уведомила Главна дирекция „Гранична полиция“ с писмо с рег. № 5364р-21761/25.11.2019 г., че са планирани два полета на Агенция F. за принудително връщане на граждани на П. с дати 17.12.2019 г. и 07.01.2020 г. Потърсено е съдействие от Посолството на П. в С. за издаване на документ за пътуване, но отговор не е получен. Във връзка с разрастване на епидемията с COVID-19 полетите до П. са преустановени, поради което административният орган е заключил, че след възстановяването им ще бъде довършена процедурата по реадмисия. Прието е, че спрямо чужденеца не могат да бъдат приложени алтернативите, предвидени в чл. 44, ал. 5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ, тъй като не са представени нотариално заверена декларация от български гражданин за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чужденеца или искане за замяна с ежемесечно явяване в териториална структура на МВР. Посочено е, че чужденецът не разполага с парични средства, поради което не може да внесе парична гаранция или да предаде във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина. Прието е, че е налице хипотезата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ „опасност лицето да се укрие“. Изложено е, че видно от докладна записка с рег. № 5364р-9795/08.06.2020 г. съществува разумна възможност ПАМ да бъде изпълнена, но предвид изтичането на срока за принудително настаняване на 25.06.2020 г., е предложено срокът да бъде продължен с 6 месеца до отпадане пречките за изпълнение на наложената ПАМ, но не по-късно от 25.12.2020 г.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 24.06.2020 г.

Видно от докладни записки с рег. № 5364р-24018/27.12.2019 г., с рег. № 5364р-1967/28.01.2020 г., с рег. № 5364р-4004/24.02.2020 г., рег. № 5364р-9020/27.05.2020 г. и рег. № 5364р-9795/08.06.2020 г., № 5364р-10350/16.06.2020 г., служители на сектор ИПАМТ към отдел ПНМ-ДМ регулярно са провеждали беседи с чуждия гражданин, но последният категорично е заявил, че не желае да се завърне в П..

Видно от докладна записка с рег. № 5364р-10188/15.06.2020 г., жалбоподателят е бил

уведомен на 12.06.2020 г. за започналото административно производство съгласно изискванията на чл. 26 и чл. 34 от АПК, като е подписал и декларация за информираност.

При така установените факти, Административен съд София-град приема следното от правна страна:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Заповедта е издадена от директор на дирекция „Миграция“ - компетентен орган съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за издаването ѝ, като органът изрично се е позовал на предложение рег. № 5364р-10711 от 22.06.2020 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ. В посоченото предложение, към което препраща заповедта, се съдържа подробно изложение на относимите факти, както и мотиви за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца. Оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и целите му, по следните съображения:

Към датата на издаване на оспорената заповед О. Ф. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Към тази дата той не се намира в производство по закрила, поради което приложение намират Директива 2008/115 и чл.44, ал.8 ЗЧРБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 8, изр. 3 ЗЧРБ, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране, към датата на изтичане на разрешенния срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Сходна е уредбата и в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО: „Държавите-членки не могат да удължават посочения в параграф 5 срок освен за ограничен срок, който не надвишава допълнителни дванадесет месеца в съответствие с националното законодателство, в случаите когато, независимо от положените от тях разумни усилия, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради: а) липса на съдействие от съответния гражданин на трета страна или; б) забавяне при получаването на необходимата документация от трети страни.“. Разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115 изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1.

Приложимата уредба на съюзното и националното право сочи, че за законосъобразността на постановена по реда на чл.44, ал.8 ЗЧРБ заповед за продължаване на срока на принудителното настаняване е необходимо да е доказано, че първо, по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; второ, че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; трето, че все още съществува разумна възможност за извеждане, и четвърто, че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е

вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М., ЕУ: С: 2014:1320, С-146/14 PPU, точка 69).

Жалбоподателят не представя доказателства, а и не твърди, че спрямо него би могла да бъде приложена по-лека принудителна мярка – липсват данни той да разполага със средства за издръжка, медицинска застраховка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, за получаването на сигурна финансова подкрепа от близки и роднини.

В случая е налице и основанийето по чл.15, §1, ал.1, буква а) от Директивата - опасност от укриване. Според чл. 3, т. 7 от Директивата за връщането, "опасност от укриване" е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според § 1, т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. Съдът при приложението на цитираната национална разпоредба следва да съобрази, че съгласно постановеното по т.3 от диспозитива на решението по делото М. на СЕС опасност от укриване не може да се обоснове само въз основа на факта, че лицето е без валиден документ за самоличност. В разглеждания случай се установява, че жалбоподателят не е представил доказателства за самоличността си и е заявил, че няма да съдейства за изпълнение на наложената му мярка.

От доказателствата по делото обаче се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед не съществува разумна възможност за принудителното извеждане на О. Ф. в срока, в който е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ. Това е така, на първо място поради липсата на валиден документ за задгранично пътуване, какъвто не е издаден от посолството на П. в С., въпреки отправеното искане от ГДГП – МВР. На второ място, както изрично е посочено в предложението рег. № 5364р-10711 от 22.06.2020 г., във връзка с епидемията от Covid 19 полетите до П. са преустановени и не са налице данни за датата на възобновяването им. Действително, от приетите по делото доказателства се установи, че от компетентните органи при Дирекция Миграция и ГДГП са предприети активни действия с цел изпълнение наложената на чужденеца ПАМ, в рамките на продължения 6 месечен срок, които обективно са единствените възможни. Не се установява обаче, че тези действия биха довели до реадмисия на О. Ф. в срока на принудителното му настаняване в СДВНЧ, продължен с разглеждания акт, поради неиздаването на валиден документ за пътуване, както и липсата на полети до П..

Поради изложеното настоящият съдебен състав приема, че към датата на издаване на заповедта не са били изпълнени материалноправните предпоставки за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, предвидени в чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ и

в чл. 15 (б) Директива 2008/115/ЕО. В случая невъзможността в рамките на срока да бъде изпълнена наложената мярка води до извод, че постановеното удължаване на срока на принудителното настаняване е лишено от смисъл, защото то е законово оправдано само до тогава, докато е налице обективна възможност връщането да бъде осъществено. Това прави продължаването на престоя на О. Ф. в СДВНЧ лишено от своята законна цел – да се извърши процеса по извеждане.

Налице е основание за приложение на чл.5, § 4 от ЕКПЧ и чл.15, § 2, изр. последно от Директива 2008/115/ЕО и чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ за незабавно прекратяване принудителното настаняване на чужденеца и за неговото освобождаване, след влизане в сила на съдебното решение съгласно чл. 46а, ал. 5 от ЗЧРБ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Ф., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], Заповед рег. № 5364з-1087 от 22.06.2020 г., издадена от директора на дирекция “Миграция” – МВР.

ПОСТАНОВЯВА НЕЗАБАВНОТО ОСВОБОЖДАВАНЕ на О. Ф., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ при Дирекция Миграция - МВР, след евентуалното влизане в сила на съдебното решение, за което органите на Дирекция Миграция да се уведомят незабавно.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: